



Antje Szillat

Kamarádky od koní

KIO KAN



edice
KIO KAN

Copyright © 2018 dtv Verlagsgesellschaft
mbH & Co. KG, Munich/Germany
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1,
D-69469 Weinheim, www.dtv.de
Translation © Jesika Schaft, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
DREI PFERDEFREUNDINNEN - FILMPFERD IN NOT
přeložila Jesika Schaft
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-027-6

Prolog

Mírumilovnou idylu na jízdárně, doprovázenou veselým čírikáním ptáků na stromech kolem, protálo panické zaržání.

Obě děvčata na kraji obdélníku zděšeně zírala na koně, který se prudce vzepjal do výše. Tmavovlasý kluk uprostřed placu křečovitě svíral v ruce vodítko a současně se snažil uniknout z dosahu kopyt vzpínajícího se koně.

„To není dobrý,“ zvolala jedna z dívek. „Vždyť on úplně šílí! Zbláznil se...“

„Doběhnu pro pomoc,“ ozvala se druhá a rozeběhla se pryč.

V tom okamžiku někdo v sousedství nastartoval traktor. V hřebčíně není takový zvuk nijak neobvyklý, nicméně na vyplašeného koně to najednou bylo příliš. Hodil hlavou, znovu se vzepjal a vzápětí se vší silou vrhl do strany, čímž mladíkovi vytrhl vodítko z rukou. Pak zběsile vyrazil.

„Dej bacha!“ křičel kluk na tu holku v rohu. „Ať tě neporazí!“

Dívka však nebyla s to se pohnout, byla jako ochrnutá.

Náraz byl tak mohutný, že šla okamžitě k zemi. Ztratila vědomí ještě předtím, než týlem hlavy dopadla na tvrdou zem.

Kapitola 1

Katy přenesla těžiště dopředu a naklonila se hluboko přes krk svého valacha Nicolase. Světlý hnědák se lehce přenesl přes kmen na kraji severní pastviny a ve chvíli, kdy předními kopyty došlápl na měkkou jílovitou půdu, vyhodil zadek ještě o pár centimetrů výš.

„To je úžasný, Katy! Nik přes tu břízu skáče jak přes oxer. Ten má ale energie!“ volala na kamarádku nadšeně Nelly.

Katy celá bez dechu přešla s valachem do klusu a před Nelly ho zastavila.

„Jo, Nik je fakt neuvěřitelný,“ rozplývala se. „Mám dobrou pocit, co se týče příštího závodu.“ Pružně přehodila pravou nohu přes sedlo, skočila do trávy a ze zrzavě plavých vlasů stáhla jezdeckou přílbu. Zhluboka se nadechla. Zavřela oči a labužnický nasála vůni čerstvě posečené trávy a vlhké země. „Takhle po ránu je na statku u koní prostě nádherně.“

„Není nic lepšího,“ přidala se Nelly.

Kromě toho, že měla Katy pocuchané vlasy jen narychlo sepnuté do drdůlku, zatímco obvykle bývá

pečlivě učesaná, nenasvědčovalo nic tomu, že má za sebou další bezesnou noc.

„Já teda ani nepočítala s tím, že se tu dneska objevíš už tak brzo, ty ospalko,“ smála se Nelly a spiklecky na Katy mrkla.

„Upřímně řečeno bych radši zůstala pod peřinou,“ zubila se na ni Katy. „Jenže když si něco vezmu do hlavy, tak se do toho taky pustím.“

„Teď bych ráda věděla, o kterým plánu to mluvíš, Katynko,“ pošťuchovala Nelly. „O ranní projížďce, anebo o tom, že bys tu ráda potkala takovýho jednoho...?“

„Ale jdi ty, taková pitomost!“ Katy malinko dotčeně mávla rukou. „Však ty přesně víš, co chci říct.“

„No vždyť jo. Já to tak nemyslela. Navíc máš pravdu. Moje stará Lady je taky radši, když ji netrápím v poledním vedru.“ Nelly pohledem přelétla na protější pastvinu na druhé straně dlouhé aleje vedoucí od areálu filmových studií DreamLand ke hřebčínu Casparon. Tam se pásala její zrzka s několika dalšími seniory.

„Vezmu Lady hnedka dovnitř. Ansgar nám slíbil před víkendem zadarmo hodinu na horním place,“ pokračovala Nelly. Rukou si zastínila hnědé oči, aby v ostrém slunci zvířata lépe viděla.

V den, jako je ten dnešní, vážně nikde nemůže být lépe než tady. Nad pastvinami se dosud povalovala ranní mlha a slunce malovalo do rozkvetlých luk třpytivou duhu. Vlhký vzduch vydechoval vůně ne-dalekého lesa. Mařinka vonná, tlející listí i lesní plo-dy. Kromě klidného pofrkávání koní a ojedinělého zaržání se široko daleko rozléhalo jen ticho.

Katy Nikovi vytáhla třmeny a dala mu zaslouženou dobrůtku. Hnědák spokojeně žvýkal a pokyvoval hlavou.

„Dobře poslouchej, kamaráde, tam, kde jsem tohle vzala, je takových laskomin ještě spousta. Když budeš při turnaji hodnej, budu ti je nosit,“ vysvětlovala mu Katy. Triko měla navzdory příjemnému rannímu vánku už docela propocené. Koňakově hnědé šněrovací holínky ji dřely skrz provlhlé jezdecké kalhoty.

„Dneska není počasí na teplý oblečení,“ komentovala Nelly a otevřela kamarádce vrata severní pastviny, kam se vyráželo na delší vyjížďky do terénu. Společně pak zamířily po cestě vedoucí ke stájím a kryté hale ke hlavnímu vchodu.

Byly už asi v polovině cesty, když za sebou zaslechly namáhavé funění. Kamarádky se zastavily a překvapeně se ohlédly.

Kus za nimi se po příjezdové cestě na postarším kole šinula světlovlasá, kudrnatá holka. Její téměř starožitný dopravní prostředek na ní ovšem nebyl tím nejpodivnějším. V hřebčíně Casparon, jednom z nejexkluzivnějších jezdeckých dvorů velkoměsta, se neznámé návštěvy objevovaly jen zřídka.

Nicméně podivnější než to, že se tu objevila nově a nečekaně, byl její zevnějšek. Divoké kudrny jí spadaly přes ramena až po lokty. Na sobě měla dřevěné džíny, které jí byly příliš velké, takže jí plandaly jak v pase, tak kolem hubených nohou. K tomu si vzala tmavomodrou košili s dlouhým rukávem. Musela se v tom neskutečně potit. Srdčitý obličej měla celý rudý.

Katy a Nelly na ni nepokrytě zíraly. Z místa se pohnuly, jen aby uskočily, protože do nich ta holka málem vrazila.

Na poslední chvíli vzhledla a zjevně byla tolik překvapená, že vyjekla a i s kolem se skácela na zem. Přistála vedle Nika ve vlhké trávě.

„Do háje, to ne, krucinál! To se mi snad zdá,“ rozčilovala se a snažila se vymotat zpod kola. „Já se picnu. Proč se tohle musí vždycky stát jedině mně?“

„Počkej, pomůžu ti!“ ozvala se Nelly. Dvěma kroky byla u ní a odsunula kolo stranou.

Katy vodila Nika do kolečka. Její valach byl sice šampion ve všestrannosti, neohroženě přeskočil jakékoli hrůzu nahánějící přírodní překážky, spadlé kolo z něj však udělalo frkající a poskakující uzlíček nervů. „Niku, jen se uklidni. Klíííídek, hochu,“ mluvila na něj mírně Katy.

Nelly zatím té holce pomohla na nohy. „No, tak promiň... My tě nechtěly vyděsit,“ řekla.

„Ne, totiž, vůbec ne... Přece se mi nemusíte omlouvat.“ Hekticky si shrnula vlnitý pramen vlasů z upoceného čela. „Měla jsem dávat pozor. Já tele. Teď mám na koleni zelenej flek, bezva. První pracovní den a já se hned takhle předvedu.“

Nelly překvapeně povytáhla obočí. „Pracovní den? Nejsi na to kapánek mladá?“ zeptala se a nevěřícně si návštěvnici prohlížela.

„No, totiž, to není úplně práce, já... Jsem tady na praxi přes prázdniny. Jo, a jmenuju se Mila.“ Znovu si shrnula kudrliny z čela. Jenže jak sebou neustále mlela, dlouho jí spořádaně za ušima nevydržely.

„Chtěla jsem přijet mnohem dřív,“ povídala Mila dál. „Jenže v tom vedru..., a pak mi nešly otevřít vrata tím kódem...“

„To je pravda,“ uznala Katy. Nik se mezitím uklidnil a ona mu mohla popustit uzdu a přistoupit ke kamarádce. „Kód se z bezpečnostních důvodů často mění. Já jsem Katy a tohle je Nelly.“

„Mám ve skříňce čistý tričko, můžu ti ho půjčit,“ nabídla Nelly. „Musíš být hrozně uhřátá.“

„Fakt? To bys mohla?“ Mila se na ni vděčně usmála.

Nelly kývla. „Jasně. Jinak bych to asi neříkala, ne?“ Mrkla na ni a přisunula Mile kolo.

„Vlastně jsem chtěla jet sockou. Jenže jsem v tom zatím totálně ztracená. Tak jsem radši vzala kolo, na mobilu se mi ta štreka nezdála tak dlouhá.“

„Kde bydlíš?“ chtěla vědět Katy.

„Na severním konci, v Kleinově. Ale teprve krátce. Donedávna jsme bydleli ve vesnici asi tři sta kilometrů odsud. Blumenau se to tam jmenuje. Ale to vám asi nic neřekne. Přestěhovali jsme se, protože táta dostal ve městě novou práci.“

„To sem jedeš na kole až ze Severního města?“ zírала Nelly. „Už jedeš nejmíň hodinu, co?“

„Hm, dýl. Dvakrát jsem si zajela...“ Mila se zoufale dívala z jedné na druhou. Pak zvedla tašku, která jí při pádu vypadla z košíku, a umístila ji zpátky. „První den jako praktikantka Ansgara von Bettnera v hřebčíně Casparon jsem přece nechtěla přijet pozdě.“

„Jasan,“ kývla Katy. „To bych ti taky neradila. Ansgar totiž dovede pěkně vypěnit, když se člověk nedrží dohody.“

„Ale prosím tě, jen se nenech vyděsit,“ dodala Nelly se smíchem a povzbudivě na Milu mrkla.

Chudák Mila byla čím dál nervóznější. Nelly se v duchu ptala, jak tahle holka vydrží Ansgarův tvrdý režim být i dvě minuty. Už předem ji litovala. Šéf hřebčina totiž rozhodně neoplýval šarmem a vlídností.

„My ti to tu můžeme trochu ukázat, co ty na to? Jsme tu stejně celý den a máme čas,“ navrhla Nelly. Dokonce Mile nabídla, že jí povede kolo.

Mila však obojí s díky odmítla. „To je fakt bezva, ale já myslím, že bych se radši měla co nejdřív ohlásit u pana von Bettnera,“ řekla a tlačila si kolo do kopečka na hlavní prostranství sama. Taška jí v košíku nadskakovala, protože mezitím sešly z asfaltované silnice na dlážděný dvůr.

Mila se rozhlížela kolem sebe a zjevně nevycházela z údivu. Dvůr lemovaly obrovité staré duby a ve slunci, které ještě po nebi stoupalo, vrhaly dlouhé stíny na halu a oba trakty stájí, které společně tvořily jakousi podkovu. Stáje vypadaly jako vymydlené. Na dlažbě se nepovalovalo ani stéblo slámy, dokonce i tráva kolem vjezdu působila, jako by ji česali zubním kartáčkem.

„Tady je všechno tak, tak...“ Mile se samým uctivým údivem nedostávalo slov.

„Klidně tu pusu zase zavři,“ hihňala se Nelly. „Ve srovnání s usedlostí, kde Casparonovi bydlí, nejsou ty stáje celkem nic zvláštního.“ Nelly ukázala na halu jízdárny. „Odsud to není vidět. Stojí na vyvýšeném místě tam za halou, mají tamodtud výhled

na pozemky filmových studií DreamLand. Hned za usedlostí začíná Kreiberský les.“

„Mně teda ta stáj přijde fakt úžasná,“ vydechla Mila. Párkrát se otočila kolem své osy a málem se při tom zase přerazila o vlastní kolo. Pro jistotu je odvedla pod jeden z vysokých stromů a opřela je tam o silný kmen.

Ty dvě jsou na tenhle pohled možná už zvyklé, Mila si nicméně byla jistá, že tady určitě nevyjde z úžasu ani za sto let. Všechno tady jí připadalo naprosto strhující.

Před necelými čtyřmi týdny se Mila s rodiči přestěhovala z malé, přehledné vesnice do rušného velkoměsta. Všechno teď působilo nově a zajímavě. Centrum města s dlouhatánskou nákupní zónou, všude samé pasáže a obchody, taky parky, obrovské bloky staré zástavby, dál od centra pak elegantní vilky s perfektně zastřiženými živými ploty... Hřebčín Casparon jí připadal jako třešnička na dortu. Ráj na zemi. Ztělesnění Miliných snů o velkém štěstí na koňském hřbetě.

„Já bych si tipla, že nejpozději dneska večer budou tvoje růžový brejličky mít první škrábanec. On se o to Ansgar postará,“ komentovala Katy. Pak všechny tři i s koněm vykročily ke stájím.

Na pastvinách vládl klid, zato na dvoře hřebčína to jen klokotalo. Kopyta klapala, z jednoho pracovního boxu se ozývalo zvonění kovářského kladiva a z haly sem doléhaly povely trenéra.

Mila si najednou uvědomila, jak má sucho v puse. Jazyk se jí lepil k patru jako stará žvýkačka. Rychle si otřela upoceně ruce do džín a upravila si košili, jak nejlépe to šlo.

„Já ti skočím pro to triko, ať se můžeš převléknout,“ řekla Nelly, které Milina nervozita neušla.

Mile sice nebylo jasné, jak se do trička od podstatně menší Nelly má vejít, ale pomyslela si, že cokoli je lepší než ta košile, ve které se může zaživa uvařit. „No, to by bylo fakt super. Je tu někde záchod, abych se rychle převlíkla?“

„Záchod? My tu máme úplně novou šatnu. A taky sprchy a povedenou klubovnu.“ Katy teď zněla trochu namyšleně.

„Okay,“ na to Mila, která si lehké arogance v Katyně hlase snad ani nevšimla. „Tak něco takovýho jsme u nás ve starý jízdárně teda neměli. Když se člověk potřeboval převlíct, třeba když přijel rovnou ze školy, nezbejvalo mu nic než schovat se u některýho z koní v boxu.“ Zamyšleně se zasmála, až se jí na nose vesele roztančily všechny pihy. „Jednou jsem myslela, že to stihnu nenápadně jen tak, ve stáji, jenže tam zrovna vběhnul Holger Kanne, majitel jízdárny... Já tam balancovala s jednou nohou v rajtkách... Trochu zíral. Jé, to byl trapas. A pak...“

Dál se nedostala, protože se k nim přidala nazrzlá blondýnka s nápadně modrýma očima. Ležérně zvedla ruku na pozdrav a povídá: „Tak jak to jde?“

Mila na tu krásku zmateně zírala. Dívka se tu vynořila z ničeho nic – a v tu ránu zavládla úplně jiná atmosféra.

„Milo, asi bys sebou teď měla hodit,“ vyhrkla Nelly. „Ledaže bys hned první den chtěla riskovat, že ti Ansgar pěkně vynadá.“

„Ansgar?“ Zrzka protáhla dokonale nalíčenou tvářičku. „Jo tak, takže ty jsi ta nová praktikantka, kterou on zrovna hledá po celý jízdárně? Ta, co tam už dávno měla bejt?“

„Jejda...“ zaúpěla Mila provinile. Kruci, dneska se jí lepší smůla na paty.

„Doběhnu ti pro to tričko,“ vzpomněla si Nelly. Zmizela v budově.

„Já už taky musím, Nik potřebuje opláchnout.“ Katy bez dalšího slova i s koněm odkráčela.

„Já jsem Saskia.“ Kráska napřáhla k Mile útlou ruku s dokonalou manikúrou včetně nalakovaných nehtů. „Určitě mě znáš ze Saskiina Světa krásy a koní.“

Mila se usilovně zamyslela, odkud že by měla tenhle Svět..., cože...?, odkud že by to měla znát? Pro jistotu kývla.

„Jasně! Takže patříš k mým followerům na Instagramu, mám jich přes sto tisíc. Anebo jsi odběratelka na YouTube, těch mám osmdesát tisíc.“

Mila znovu kývla, ačkoli neměla sebemenší tušení, o čem to ta Saskia vlastně mluví. Nicméně její vystupování působilo tak sebejistě a oblečená byla tak stylově a dokonale, že si Mila jednoduše netroufla cokoli namítnout.

„Samo. Hned jsem si to myslela. Tak dávej pozor: zrovna na své stránce losuju nějaký jezdecký věci. Víš, jak to funguje.“ Saskia se usmála a blýskla záři-

vě bílými zuby. „Víš, kam máš jít? Jako teďka, tady v hřebčíně.“

Mila kývla. „Jo. Mám se hlásit ve velký hale.“

Saskia ležérně mávla rukou. „No teď ale spěchat nemusíš. Ansgar zrovna odjel. Prý musel na set do DreamLandu. Nějaký kuň tam asi nechce spolupracovat při natáčení. Takže klid. Jen bych ti doporučovala, abys příště dávala lepší pozor a chodila na čas.“

„Jasně, díky za radu,“ na to Mila. „To už jsem si taky říkala.“

„Jistě, samozřejmě,“ zašveholila Saskia a odvlála pryč.

Mila se za ní poněkud udiveně dívala, pak jen pokrčila rameny. Teď, když získala trochu času navíc, může se tu nejdřív aspoň porozhlédnout. Například zjistit, kde jsou ty šatny.

Kapitola 2

Mila si nejdřív prohlédla velkou halu a teď stála venku mezi obdélníky pro drezuru a zase zírala.

Levý plac jako by říkal, že rodina Casparonových ani v nejmenším nehodlala šetřit, neboť se rozhodla detailně okopírovat drezurní obdélník, jaký mají v Cáchách. Pravý plac byl podobně dokonale navržený, jen o něco menší. I tak byl nejméně dvakrát tak velký jako oplocená zelená plocha na dvoře Susanne a Holgera Kannových, kde Mila v nějakých devíti letech s ježděním začala.

V posledních pěti letech strávila na jízdárně více času než doma, do ježdění se doslova zamilovala. Rozloučení bylo neskutečně těžké. K tomu navíc přišel fakt, že jí rodiče už předem vysvětlili, že v drahém velkoměstě si jezdecké hodiny pro Milu už nebudou moct dovolit platit.

U Kannových stála hodina ježdění osm eur. Když Mila pomáhala ve stáji, směla jezdit i pár hodin navíc. Susanne Kannová měla Milu velmi ráda. Tvrdila, že její nejmilejší žákyně má velký talent a ten

pravý cit pro koně. V poslední době proto občas směla jezdit i na Susanniných ušlechtilých závodních koních.

Susanne také pro Milu opatřila letní praxi v hřebčíně Casparonových. Šéfa Ansgara von Bettnera znala z dřívějška a za Milu se u něj přimluvila. Když alespoň tohle vyšlo, dokázala se Mila s bolestivým loučením vyrovnat o něco lépe.

S povzdechem odtrhla zrak od úchvatného pohledu a vydala se ke stájím, umístěným hned za velkou jezdeckou halou. Impozantní bílé lítačky, otevírající se do dvora, byly zavřené. Mila se muse-la doslova pověsit na kliku, aby se jí podařilo dveře otevřít.

Uvnitř ji přivítalo klidné pofrkávání a vzrušující vůně sena, koňského potu a kožených postrojů. Mila dýchala zhluboka. Nádhera. Neexistují lepší pachy. Ponořená v myšlenkách zamířila ke dveřím na konci dlouhé řady stání.

Vtom ji něco zarazilo. Jeden z boxů na konci malé postranní stájové uličky, ústící do ústřední uličky, nebyl pouze z leštěných kovových tyčí a dřevěného základu, byl totiž zevnitř vyložený dřevotřískovými deskami. V jinak bezvadném lesku jízdárny toto nedbale stlučené dřevěné bednění působilo jaksi nemístně.

Nejspíš nějaké odkladiště, pomyslela si Mila a chtě-la jít dál. Vtom klid stáje prolomila neskutečně silná rána. Mila bezděčně udělala krok zpět. Dřevotříska zavřeného boxu se otřásla a ozval se hlasitý ryk koně. Copak za tím bedněním je nějaké zvíře? Mila se zma-

teně rozhlédla, ale ve všech ostatních světlých, prostorných stáních pokojně žrali koně své seno.

Mila znovu upřela zrak na zavřený box. Copak se ten kůň lekl jí?

Nový silný úder o dřevotřískovou stěnu jednoznačně prokázal, že tam něco živého je. Mile to celé začalo být notně nepříjemné. A nebyla sama. Mezitím na hluk začali nervózně reagovat i ostatní koně. Pohazovali hlavami a zírali na Milu s doširoka rozevřenými nozdrami. Jeden šiml hned vedle ní se ve svém stání vzepjal a popuzeně mrskl hlavou.

No tak tohle začíná fakt bezvadně: nejen, že hned první den přišla pozdě, navíc naprosto nevhodně obléčená, ale ještě ke všemu tu teď způsobila mezi koňmi paniku.

Přece si nemůže uříznout takovou ostudu! Ještě než si toho všimnou úplně všichni... Mila sebrala odvalu a vykročila k zabeđenému stání. Pomaličku. Opatrně. Sotva si troufala dýchat.

„Haló tam uvnitř, koníku, vždyť je všechno v pořádku, nic se ti nestane,“ promlouvala tiše na zvíře zavřené v boxu. „Já vím, ty mě neznáš, ale věř mi, se mnou si nemusíš dělat starosti. Abych tak řekla, vsadím se, že v tuhle chvíli jsem to já, kdo se bojí víc...“ Mohla povídat cokoli, hlavně aby ten kůň přestal dělat randál a nerozsekal svůj box na maděru.

Pomalou se blížila ke dveřím boxu. Teprve teď si všimla ručně psané cedule: **VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN!**

Zarazila se. A zvíře uvnitř opět prudce narazilo do dřevěné stěny.

„Jen klid, nic se neděje, klid. Hlavně s tím přestaň, ještě se zraníš. Jinak k tobě nemůžu vlézt dovnitř a podívat se...“ Mila se zadrhla, protože dunění zevnitř skutečně ustalo.

Naslouchala a nehýbala se. Slyšela tiché odfrkávání. Mila měla pocit, že se napětí dá krájet. Vzduch doslova jiskřil. Ještě o krok blíž. A ještě jeden. To už stála přímo u dveří. Do nosu jí stoupl podivný pach, najednou si musela odkašlat. Okamžitě se ozval další náraz do stěny, přesně ve výši její hlavy. Vyděšeně vykřikla a překotně uskočila dozadu, až málem ztratila rovnováhu.

Železný vazák hrubě řinčel o kovové tyče a prkna. Celá stáj se otřásala v základech, kůň kolem sebe kopal stále divočeji.

Mila se poplašeně rozhlížela. Měla by dojít pro pomoc? Kdo k čertu jenom mohl nějakého koně zavřít do takovéhle pasti?

„No tak se uklidni, koníčku, však bude dobře. Slyšíš? Klíííídek...“

Zase na okamžik zavládlo ticho, následoval však další mohutný náraz, jen to zahřmělo.

Kruci, jestli Ansgar von Bettner přijde na to, že se tu objevila se zpožděním a pak ještě navíc spláškla koně, tak tady jako praktikantka skončí, ještě než začala. S tím pak už nic neudělá ani Susanne Kannová.

„Prosím, koníku, udělej to pro mě a uklidni se. Já se pak hnedka zdekuju od tvýho boxu. Ale nejdřív si musím být jistá, že si tam vevnitř neublížíš. Tak už konečně pochop, že tě takhle nemůžu..., že tě tady

nemůžu takhle nechat a dělat, že jsem si ničeho nevšimla..., že mi po tom nic není...“

Jako by jí ten kůň rozuměl. Za dřevotřískovou stěnou najednou bylo ticho.

„Tak je hodnej. Hodnej, báječnej koníček.“ Mila opatrně položila ruku na dřevěné dveře, hned vedle nápisu VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN. Tentokrát si však všimla i stájní plakety schované pod cedulí. Nadzvedla roh papírového zákazu a poznala znak hannoverských koní. Zvědavě nadzvedla papír ještě výš, až mohla přečíst jméno majitele. Ten kůň patří rodině Casparonových.

„Proč se k tobě jen chovají takhle příšerně?“ šeptala Mila do dřeva. „Tak nádhernej statek, že tu mají i drezurní obdélník jak v Cáchách, šatny a klubovnu, v hale je ten nejnovější a nejdražší povrch, a tebe tady zavřou do takovýho vězení?“ Mila se už teď nesmírně zlobila na Casparonovy, aniž se s nimi kdy setkala. Kdo se dokáže takhle chovat ke koni, toho nemusí ani vidět, aby věděla, že ho nemá ráda.

„Mně je tě tak líto, koníčku,“ šeptala Mila a soucitně pohládila hrubou dřevotřísku.

„Hej ty, co to tam děláš? Copak ses zbláznila?“ ozval se najednou hned za ní rozčilený hlas.

Mila se prudce otočila a dívala se přímo do modrých očí vysokého, tmavovlasého kluka.

„Já..., já..., totiž ten kůň..., vždyť si tam vevnitř ublíží...,“ koktala Mila bezradně a cítila, že ještě ke všemu víc a víc rudne.

Ten kluk se na ni díval napůl vztekle, napůl zmatečně. „Co to plácáš? A krom toho: copak neumíš číst?“